

Mohos Péter: Mese az angyalokról...

Mendegélt a földön, egy szegény megtört pára,
Csillagfény útja, hideg föld ágya.
Lelke elszállt, keresi vala,
Sötétben jár, felette angyalok hada...

Nézik ők nevetve, hogyan fogy léte,
Egyikük megszánja, lesiklik eléje.
De halandó elé, angyal nem kerülhet,
Vándor szeme előtt -csak boszorkány születhet...

Leszállt az angyal, rajta sötét fényű fátyla,
Takarván létét, vándor meg ne lássa.
Ő mire eszmél, hőköl is hátra,
Mi termett elé -éj csendes árnya?

Nézi, csak nézi, s felsejlik léte,
Nem baj ha rossz se, csak szeressen végre.
Odalép gyorsan, el nem engedi,
A semmit szorítja, angyal neveti...

Neveti, neveti, közben figyel,
Nézi szemét, látja könnyét,
Szerelem homálya-angyalnak sajátja,
Ő is belevesz, s nap lesz ruhája...

Felkelő sugara, tárja fel a véget,
Angyalnak léte, nem titok végleg,
Eldöntötte marad s búcsút int tényleg,
Szerelemre szavaz, s itt marad végleg...

Mohos Péter: Művészet...?

Ő is csak él, az életért, ő is ember és fél,
S alkot hogy legyen, hogy maradjon az ki volt,
Maradjon ember s tán művész, ki vallja a valót,
A meg nem foghatót önti tán vászonra, papírra,
S közben vési kőbe, mit nem lehet, de nem feled,
Fest ecsettel s kényszerít jövőt melázásra művei felett,
Vált ki sóhajt, rajongást s vagyont tipornak lábbal emberek,
S ő csak nevet, nevet onnan honnan már lehet,
S hullámzó kebel nem kér már életet,
S a csodálkozók között pór s nemes, mind anyától született,
A rajongás pénzt nem kérven hatol szívekbe s elfeled,
S ígér katarzist lelkeknek sebezve, fájva, akár halálba,
S térvén vissza már találván erőt, esendőt,
S keresvén jövődöt sem kerülhetsz el szépet,
Mint régi térképet min pihen szemed, mert szeret,
Nézed a képet, vigyázol hisz léted s fényed,
És hisz rajt az álom gyermeki sóhaja, élted mosolya,
Ragyog a képen, a mindenségen, ott a vágyad, s alig várod,
Nézhesd újra s ha megalkuvóra is ránt a sors,
Marad neked, hisz életed s ha poétaként faragsz betűt papírra,
Vagy öntesz fémét szoborba, legyen hited élted előtt,
Úgy is ő ítél, s ha elítél se ess zavarba, állj fel s éld át újra,

Engedd lelked magasba, fel az univerzumba,
Hol csillagok fénye vív csatát az életért s bomló anyagok élete redukál,
S teremt létet, életet néked, hogy alkoss tovább,
S legyen hited - élted az értelem felett...

Mohos Péter: Néha nem hiszek...

Néha nem hiszek a mában,
sem a nagy világban,
sem az iskolában,
sem a elmúlásban,
sem a tudományban,
sem a túlvilágban,
sem a megértésben,
hisz isten is halott,
hisz magunk is halott,
csak a csillagoknak
hiszem még fényét,
mi él, hitünkben él,
hisszük hogy él,
s múlt fényébe rejtjük a mát,
s jövőnknek hisszük
az időt, a holnapot,
s holnap napok perihéliuma
tart gyásznapot,
ion sugár bájjal tép szét
szerves molekulát,
s újra csak ő marad,
csillag marad,
s új ruhában él tovább a fény,
s újra él az emberi lény,
fordítja félénk arcát feléd,
majd növvő tudata zenél,
az új nap nevet, újra csak nevet,
emberi lény, néked itt nincs helyed,
értelmet nem nyertél,
semmit nem tettél,
dölyf, kevélység, irigy vágyak,
rest, gyáva sorsok,
szerelemmel mit kértél?
vágyaiddal mit értél?
merni nem mertél,
élni nem éltél,
s jó csillag hideg tél...